

The Rebbe

משיחות שבת-פרשת יתרו, כ"ף שבט ה'תשנ"ב

From the talks of Shabbat Parshas Yisro, 20th of Shevat, 5752/1992

(א)

The Ten Commandments are written in the Torah twice: the first time in our portion, Parashat Yitro, and the second time in the book of Deuteronomy, in Parashat Va'etchanan.	א. עשרת הדברות כתובים בתורה פעמים: הפעם הראשונה בפרשתנו, פרשת יתרו, והפעם השנייה בספר משנה תורה, בפרשת ואֶתְחַנֵּן.
It is especially necessary to understand the content of both instances: since the Ten Commandments are the foundation and principle of the entire Torah, and they encompass the entire Torah, it must be said that these two instances—the "first commandments" in Parashat Yitro and the "last commandments" in Parashat Va'etchanan—express two general aspects of the Torah.	במיוחד צריך להבין את התכן של ב' הפעמים: מכיון שעשרת הדברות הם עקר ויסוד בכל התורה, וכוללים כל התורה כלה, צריך לומר שב' הפעמים – "הדברות הראשונות" בפרשת יתרו ו"הדברות האחרונות" בפרשת ואֶתְחַנֵּן – מבטאים שני ענינים בתורה בכלל.
Specifically, there are several differences between the "first commandments" (in Parashat Yitro) and the "last commandments" (in Parashat Va'etchanan), as explained in the Midrash of our Sages, of blessed memory, and in the commentators.	ובפרט שישנם כמה שנויים בין "הדברות הראשונות" (בפרשת יתרו) ו"הדברות האחרונות" (בפרשת ואֶתְחַנֵּן), כמבאר במדרשי חכמינו ז"ל ובמפרשים.
It is reasonable to say that the specific differences between the two instances are a result of the general distinction between them, as will be explained below.	ומסתבר לומר שהשנויים הפרטיים דב' הפעמים הם תוצאה מהחלוק הכללי ביניהם, כדלקמן.

(ב)

The fundamental and primary distinction between the first commandments and the last commandments—even on a simple level—is that the first commandments (in Parashat Yitro) are as spoken directly by the Holy One, Blessed be He, Himself (at the Giving of the Torah) — "And God spoke all these words, saying," whereas the last commandments are part of the words of Moshe*, as Moshe repeated them (in the fortieth year) in the book of Deuteronomy — "These are the words that Moshe spoke."	ב. חלוק כללי ועקרי בין הדברות הראשונות והדברות האחרונות – גם בפשטות הענינים – הוא, שהדברות הראשונות (בפרשת יתרו) הם כפי שהקדוש-ברוך-הוא עצמו אומרם (במתן-תורה) – "וַיְדַבֵּר אֱלֹקִים אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לֵאמֹר", והדברות האחרונות הם חלק מדברי משה, כפי שמשה חזר עליהם (בשנת הארבעים) בספר משנה תורה – "אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר מֹשֶׁה".
---	--

The Rebbe

משיחות שבת-פרשת יתרו, כ"ף שבט ה'תשנ"ב

From the talks of Shabbat Parshas Yisro, 20th of Shevat, 5752/1992

***[NOTE:** That is to say: Even though the latter commandments are also the word of Hashem (as it is written after the conclusion of the Ten Commandments in *Va'etchanan* (5:19): "These words Hashem spoke to your entire assembly"), and they were stated by the Holy One, Blessed Be He, Himself (as our Sages said (*Rosh Hashanah* 27a, *Shavuot* 20b), "Zachor and Shamor were said in one utterance, which the mouth cannot articulate and the ear cannot hear"—this is possible only through the power of the Holy One, Blessed Be He. See *Mechilta d'Rabbi Shimon bar Yochai* on our portion (and see *Torah Sheleimah* there, section 9) that the Holy One, Blessed Be He, said in one utterance both the latter and the first commandments (or that He spoke them twice—see *Mishnat Rabbi Eliezer*, section 11, and *Torah Sheleimah* there))—nevertheless, in the book of *Mishneh Torah*, all matters, including the latter commandments (which were spoken by the Holy One, Blessed Be He), are considered part of Moses' words and not a direct utterance from the Almighty Himself (as with the first commandments).

And it should be noted that even according to the explanation that the first commandments were on the first tablets and the latter commandments on the second tablets (*Leket Tov* on *Ki Tisa* 34:1, *Va'etchanan* 5:12, and similarly implied in *Bava Kamma* 55a, and see *Pnei Yehoshua* there; *Panim Yafot* on *Ki Tisa* 34:1, *Torah Sheleimah* on *Ki Tisa* section 20; and *Miluyim* section 4, chapter 6 (page 161))—the distinction between them is that the first tablets were "the work of G-d" and "the writing of G-d" (*Ki Tisa* 32:16), whereas the second tablets were the work of Moses (see *Ki Tisa* 34:1, *Eikev* 10:1). **END NOTE]**

And since the commandments are part of the eternal Torah, and "Torah" is from the root meaning "instruction," it is understood that these two modes of expressing the Ten Commandments—(1) the word of God Himself, and (2) the word of God as transmitted through Moshe—exist in all aspects of Torah and in the service of the Jewish people in Torah study and mitzvah observance throughout all times.

והיות שהדברות הם חלק מהתורה הנצחית, ותורה מלשון הוראה, מובן שב' האפנים באמירת עשרת הדברות (דבר ה' עצמו, ודבר ה' כפי שנגמסר על-ידי משה) ישנם בכל עניני התורה, ובעבודת בני ישראל בלמוד התורה וקיום המצוות בכלל, במשך כל הזמנים.

Particularly, according to the words of our Sages, of blessed memory, that Torah study must be in a manner in which "each day they should be new in your eyes," just as they were at the first time (which is why we say in the blessing over the Torah, "the Giver of the Torah"—in present tense), "Just as there (at Sinai) it was with awe, reverence, trembling, and quaking, so too here (when engaging with Torah) it

ובפרט על-פי דברי חכמינו ז"ל שלמוד התורה צריך להיות באופן שבכל יום יהיו בעיניו חדשים, בדיוק כמו שהיה בפעם הראשונה (שלקן) אומרים בברכת התורה "נותן התורה" – לשון הנה, "עד שמה להלן באימה ובראה וברתת ובזיע אף כאן באימה ובראה וברתת ובזיע" – מובן, ששני אפנים אלו באמירת עשרת הדברות צריכים להיות בעבודת האדם בכל יום ויום.

The Rebbe

משיחות שבת-פרשת יתרו, כ"ף שבט ה'תשנ"ב

From the talks of Shabbat Parshas Yisro, 20th of Shevat, 5752/1992

should be with awe, reverence, trembling, and quaking."—it is understood that these two modes of expressing the Ten Commandments must be present in a person's service every single day.	
Clarification is needed: what is added through the last commandments that Moshe said, beyond the first commandments that the Jewish people heard directly from the Holy One, Blessed be He?	וְצִרְיָה בְּאוּרֵי: מֵה מְתוֹסֵף עַל-יְדֵי הַדְּבָרוֹת הָאֲחֵרוֹנוֹת שֶׁאָמַר מֹשֶׁה לְגַבִּי הַדְּבָרוֹת הָרִאשׁוֹנוֹת שֶׁבִּנְי יִשְׂרָאֵל שָׁמְעוּ?! מֵהֶקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּעֶצְמוֹ
(ג)	
It can be said that the explanation of this is as follows:	ג. וְיֵשׁ לומר הַבְּאוּרֵי בְּזֶה:
In the Torah, there are generally two levels:	בַּתּוֹרָה יִשְׁנֵן בְּכָל־לִוְיֹת ב' דְּרָגוֹת:
(1) The Torah, in and of itself, is a "hidden treasure that was stored with You before the world was created," being the wisdom and will of the Holy One, Blessed be He, to the extent that the Torah is one with His essence—"The Torah, the Holy One, Blessed be He, and Israel are all one."	תּוֹרָה מֵצֵד עֲצָמָה הִיא "חֲמִידָה גְּנוּזָה שֶׁגְּנוּזָה לָךְ .. קֵדָם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם", לְהִיוֹתָה חֲכָמְתוֹ וְרִצּוֹנוֹ שֶׁל הֶקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, עַד שֶׁהַתּוֹרָה הִיא דְּבָר אֶחָד עִם עֲצָמוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ – "אוֹרֵיתָא וְקֻדְשָׁא-בְּרִיךְ-הוּא כָּל־אֶחָד
(2) Afterward, the Torah descended, passing through hidden stages from level to level in the chain of worlds, until it clothed itself in physical matters and the realities of this world.	לְאַחַר מִכֵּן הַתּוֹרָה נִסְעָה וְיָרְדָה בְּסִתְרֵי הַמְּדֻרָּגוֹת מִמְּדֻרָּגָה לְמְדֻרָּגָה בְּהִשְׁתַּלְשְׁלוֹת הָעוֹלָמוֹת עַד שֶׁנִּתְלַבְּשָׁה בְּדָבָרִים גִּשְׁמִיִּים וְעִנְיָנֵי עוֹלָם הַזֶּה.
At the Giving of the Torah, the Torah was given specifically to the Jewish people below, on earth (to the extent that "the Torah is no longer in heaven"), so that Jewish souls within bodies must study Torah and decide halachic rulings based on their intellect and understanding (in the earthly intellect).	וּבְמִתֵּן תּוֹרָה נִתְּנָה הַתּוֹרָה לְבְנֵי-יִשְׂרָאֵל לְמִטָּה בְּאַרְץ דְּזֻקָּא (עַד שֶׁ"הַתּוֹרָה לֹא בַּשָּׁמַיִם הִיא"), שֶׁבְּנֵי-יִשְׂרָאֵל נִשְׁמוֹת בְּגוֹפִים צָרִיכִים לְלַמֵּד תּוֹרָה וּלְפַסֵּק שְׁאֵלוֹת עַל-פִּי שִׁכְלָם וְהַבְנָתָם (בְּשִׁכְלָם דְּלִמְטָה).
The purpose is to utilize Torah and mitzvot to transform the physical world and make it a dwelling place for Him, Blessed be He, in the lower realms.	לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בַּתּוֹרָה וּבְמִצְוֹת כְּדִי לְהַפְךָ אֶת הָעוֹלָם הַגִּשְׁמִי וּלְעֲשׂוֹתוֹ דִּירָה לּוֹ יִתְבָּרֵךְ בְּתַחֲתוֹנִים.
(ד)	
From these two levels in the Torah, there also arise two aspects that must be present in a Jew's Torah study:	ד. מִב' דְּרָגוֹת אֵלּוּ בַּתּוֹרָה בָּאִים גַּם ב' עִנְיָנִים: שֶׁצָּרִיכִים לְהִיּוֹת בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה שֶׁל יְהוּדִי:

The Rebbe

משיחות שבת-פרשת יתרו, כ"ף שבט ה'תשנ"ב

From the talks of Shabbat Parshas Yisro, 20th of Shevat, 5752/1992

<p>(1) The knowledge and awareness that the Torah is the wisdom and will of the Blessed One, exalted above all worldly matters, including human intellect—this expresses the sense of self-nullification of the person learning Torah before the Holy One, Blessed be He.</p>	<p>(א) הידיעה וההכרה שהתורה היא חכמתו ורצונו יתברך, למעלה מכל עניני העולם כולל שכל האדם – מבטאת את הרגש הבטול של האדם הלוים להקדוש-ברוך-הוא.</p>
<p>Therefore, before studying, one must recite the blessing over the Torah ("Blessed are You, Hashem... Who has given us His Torah"), even if he does not understand even the meaning of the words (in the Written Torah).</p>	<p>ושלפני הלמוד עליו לברך "ברכת התורה" ("ברוך אתה ה'... ונתן לנו את תורתו"), אף-על-פי שאינו מבין אפילו פרוש המלים (בתורה שבכתב).</p>
<p>Even more so, his self-nullification must be so complete that he does not feel himself as an independent existence, but rather, he expresses the word of Hashem that is in the Torah, as it is written: "Let my tongue respond with Your word"—meaning that the Torah is "Your word," and my tongue merely responds as one who repeats after another who is speaking.</p>	<p>יתרה מזו: הבטול שלו צריך להיות עד כדי כך, שאינו מרגיש את עצמו כמציאות בפני-עצמה, אלא כדי לבטא את דבר ה' שבתורה – כמו שכתוב: "תען לשוני אמרתך", שהתורה היא "אמרתך" אלא שלשוני תען כעונה אחר האומר "מה שהוא אומר".</p>
<p>That is, beyond the idea that "whoever reads and recites [Torah], the Holy One, Blessed be He, reads and recites along with him" (so that one's Torah reading and study cause, so to speak, Hashem's own Torah reading and study), even more so: a person's speech itself is Hashem's speech, in the manner of "My Lord, open my lips, and my mouth will declare Your praise," and "The words that I have placed in your mouth"—similar to the concept that "the Divine Presence speaks from within his throat."</p>	<p>הינו, שנוסף על-זה שכל הקורא ושונה – הקדוש-ברוך-הוא קורא ושונה כנגדו (שקריאתו ולמודו בתורה גורמת כביכול את קריאת ולמוד הקדוש-ברוך-הוא), הרי יתרה מזו: דבור האדם עצמו הוא דבורו של הקדוש-ברוך-הוא, באופן ד"אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך", "דברי אשר שמתי בפיך", על דרך "שכינה מדברת מתוך גרונו".</p>
<p>And therefore, our Sages, of blessed memory, say: "Just as there [at Sinai] it was with awe, reverence, trembling, and quaking, so too here [in Torah study] it must be with awe, reverence, trembling, and quaking."</p>	<p>ולכן אומרים חכמינו ז"ל: "מה להלן באימה וביראה וברתת ובזיע, אף כאן באימה וביראה וברתת ובזיע".</p>

The Rebbe

משיחות שבת-פרשת יתרו, כ"ף שבט ה'תשנ"ב

From the talks of Shabbat Parshas Yisro, 20th of Shevat, 5752/1992

(Seemingly, this comparison is not understood—"Just as there... so too here," since at the Revelation at Mount Sinai, "all the people saw the sounds," and "face to face Hashem spoke," whereas in an individual's Torah study, when one learns alone, this is not the case.)	שְׁלֹכְאוֹרָה אֵינוֹ מוֹבֵן דְּמִיּוֹן זֶה – "מֶה לְהֵלֵן כִּי" אֵף כָּאֵן כִּי, "שֶׁהָרִי בְּמַעֲמַד הָרִי סִינִי, "וְכָל הָעַם רָאִים אֶת הַקּוֹלוֹת", וְ"פָנִים-בְּפָנִים דִּבֶּר ה'"; מֶה שָּׂאִין כֵּן בְּעֶסֶק הַתּוֹרָה שֶׁל כָּל אָדָם, כְּשֶׁלּוֹמֵד (בְּפָנָי עֲצָמוֹ).
The reason is that even the Torah study of every individual and at all times is truly the word of Hashem, as it was spoken to Moshe at Sinai ("And Hashem spoke all these words").	כִּי גַם הָעֶסֶק הַתּוֹרָה שֶׁל כָּל אֶחָד וּבְכָל זְמַן הוּא דִּבַּר ה' מִמֶּשֶׁ, שֶׁנֶּאֱמַר לְמֹשֶׁה מִסִּינִי – "וַיְדַבֵּר" "אֱלֹקִים אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה".
And through this, awe and reverence fall upon him, as if he were receiving the Torah today from Mount Sinai.	וְעַל יְדֵי זֶה תִּפֹּל עָלָיו אֵימָה וִירָאָה, כְּאִלּוּ קִבְּלָהּ הַיּוֹם מִהָרִי סִינִי.
(2) The knowledge that the Torah was given specifically below, on earth, like a soul within a body, reveals within a Jew that Torah must become part of his personal existence.	ב) הַיְדִיעָה שֶׁהַתּוֹרָה נִתְּנָה לְמַטָּה בְּאֶרֶץ דְּוָקָא, כְּנִשְׁמָה בְּגוּף – מְגַלָּה אֶצֶל יְהוּדֵי שְׂצָרִיכָה לְהִיּוֹת מְצִיאוֹת שֶׁל אָדָם.
He must study Torah and strive to understand it with his intellect, until he reaches a level where Hashem's Torah (which is called in His name) is called in his name ("his Torah").	וְשֶׁהוּא יִלְמַד תּוֹרָה, וְיִשְׁתַּדֵּל לְהִבִּין בְּשִׁכְלוֹ אֶת הַתּוֹרָה שְׁלּוֹמֵד, עַד לְבַחֲינָה שֶׁ"תּוֹרַת ה'" (שְׁנִקְרָאתָ עַל שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא) "נִקְרָאתָ עַל שְׁמוֹ שֶׁל הָאָדָם – "תּוֹרַתוֹ".
The Torah becomes his—Torah is his own (as our Sages say: "The Torah is his").	[תּוֹרָה דִּילָהּ הִיא] = הַתּוֹרָה - שְׁלוֹ הִיא.
(And therefore, a rabbi who forgoes his honor, his honor is forgone.)	(. "וְלֵכֵן, "הָרַב שֶׁמָּחַל עַל כְּבוֹדוֹ – כְּבוֹדוֹ מִחֻל)
He, so to speak, has been made the master over the Torah.	הוּא נַעֲשֶׂה בַּעַל-הַבַּיִת (כְּבִיכּוֹל) עַל הַתּוֹרָה.
(ה)	
As a result of this, there are two aspects in this manner regarding the ultimate purpose of the giving of the Torah and mitzvot below—to make for Him, Blessed be He, a dwelling place in the lower realms, which is accomplished through Torah and mitzvot:	ה. וּכְתוּצָא מִכָּה, יִשְׁנֵם ב' עֲנִינִים עַל-דֶּרֶךְ זֶה בְּתַכְלִית נְתִינַת הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת לְמַטָּה – לַעֲשׂוֹת לוֹ יִתְבָּרַךְ דִּירָה בְּתַחְתּוֹנִים, שְׂזָה נִפְעַל עַל-יְדֵי תּוֹרָה וּמִצְוֹת:

The Rebbe

משיחות שבת-פרשת יתרו, כ"ף שבט ה'תשנ"ב

From the talks of Shabbat Parshas Yisro, 20th of Shevat, 5752/1992

(1) That there should be a dwelling place for Him, Blessed be He, which necessitates Torah—"The Torah and the Holy One, Blessed be He, are entirely one"—so that it brings about the drawing down and revelation of His very essence.	(א) שיהיה "דירה לו יתברך", שלכך יש צורך בתורה – "אוריתא וקדשא-ברוך-הוא כלא חד" – שתפעל המשכת וגלוי עצמותו יתברך.
(2) That there should be the existence of "lower realms"—a Jew, a soul in a body, who, along with the Torah that has descended below into the lower realms, conducts himself according to the frameworks and customs of the lower realms.	(ב) שתהיה "מציאות של תחתונים" – ויהודי – נשמה בגוף – הנמצא, יחד עם התורה שירדה למטה, בתחתונים, ומתנהג לפי גדר ומנהגי התחתונים.
This is so that he can make there (in the lower realms, as they remain in their framework and essence) a dwelling place for Him, Blessed be He, by utilizing these very frameworks and customs according to the guidance of the Torah, thereby transforming them into a dwelling place for the Holy One, Blessed be He.	בכדי שיוכל לעשות שם (בתחתונים כפי שהם נשארים בגדרם ומהותם) דירה לו יתברך, על-ידי נצול גדרים והנהגות אלו גופא על-פי הוראות התורה, בכדי לעשותם דירה לקדוש-ברוך-הוא.
The simple meaning of making a dwelling: In order to make a dwelling in a specific place and with specific elements (the lower realms), one must "go to the city" (and even more so—) "follow its customs" ["You went to a city—follow its customs"].	כפשטות ענין הדירה: בכדי לעשות דירה במקום מסוים ועם דברים מסוימים (תחתונים), צריך להיות "אזלת לקרתא" (ויתרה מיו – "הלך בניהמסה" – "הלכת לעיר – נהג במנהגיה").
One must go and settle in that place ("you went to the city"), and even more so, in a manner of integration—"follow its customs," behaving according to the practices and norms of the place.	צריך ללכת ולהתישב במקום הזה ("אזלת לקרתא"), ויתרה מיו – באפן דהתלבשות – "הלך בניהמסה", להתנהג לפי מנהגי ונימוסי המקום.
Only then is it possible to settle in that place in a way that makes it a dwelling by utilizing the local customs and norms to establish, expand, and enhance the dwelling.	שדוקא אז שיה שיתישב במקום הזה באפן שיעשה דירתו על-ידי נצול מנהגי ונימוסי המקום, לעשות את דירתו ולהרחיבה ולעשותה נאה יותר.
(However, if one is in a different place, or even in the same place but does not follow its customs, he cannot establish a dwelling there.)	מה שאין-כן אם נמצא במקום אחר, או אפילו במקום זה, אבל באפן שאינו "מהלך בניהמסה", (אין ביכולתו להיות לו שם דירה).
In the analogy: In order to make a dwelling for Hashem in the lower realms, a Jew cannot remain a soul above.	ועל-דרך זה בנמשל: בכדי לעשות דירה בתחתונים, לא יכול יהודי להשאר נשמה למעלה.

The Rebbe

משיחות שבת-פרשת יתרו, כ"ף שבט ה'תשנ"ב

From the talks of Shabbat Parshas Yisro, 20th of Shevat, 5752/1992

Rather, he must, together with the Torah, descend to the place and state of the lower realms and conduct himself there according to the norms and customs of that place (the lower realms), according to the instructions of the Torah.	אֵלָּא עָלָיו, יַחַד עִם הַתּוֹרָה, לְרֵדֶת לַמָּקוֹם וְהַמָּצֵב שֶׁל הַתַּחְתּוֹנִים, וְלִהְיוֹת שָׁם לְפִי מִנְהַגִּי וְנִימוּסֵי הַמָּקוֹם (הַתַּחְתּוֹנִים), עַל־פִּי הוֹרָאוֹת הַתּוֹרָה.
These very norms and customs themselves must be utilized to make the dwelling for Hashem, Blessed be He.	וְאוֹתָם גּוֹפָא לְנַצֵּל לַעֲשִׂית הַדִּירָה לוֹ יִתְבָּרַךְ.
(i)	
It can be said that the strength for these two aspects—both in Torah study and in the service of making a dwelling in the lower realms—comes from the two types of commandments:	ו. וַיֵּשׁ לומר שֶׁהַכֹּחַ לִב' הָעֲנִינִים – הֵן בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה וְהֵן בְּהַעֲבֹדָה דִּירָה בַּתַּחְתּוֹנִים – מִגִּיעַ מִב' סוגי הַדְּבָרוֹת:
The "first commandments"—"And God spoke all these words, saying"—give the Jewish people the power that in all of Torah, they should have self-nullification to the word of Hashem, which speaks through their mouths, and to be merely like one who repeats after another.	הַדְּבָרוֹת הָרִאשׁוֹנוֹת – "וַיְדַבֵּר אֱלֹקִים אֶת כָּל" – הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לֵאמֹר – נוֹתֵנִים לְבִנְי־יִשְׂרָאֵל אֶת הַכֹּחַ שֶׁבְּכָל הַתּוֹרָה יִהְיֶה אֶצְלָם בְּטוֹל לְדַבֵּר ה' הַמְדַּבֵּר בְּפִיהֶם וְלִהְיוֹת רַק כְּעוֹנֶה אַחֵר הָאוֹמֵר.
As explained in the interpretation of the phrase "And God spoke all these words, saying"—seemingly, the word "saying" here does not have the usual meaning found in Scripture, which generally means "to say to others."	כְּמִבְּאֵר הַפְּרוּשׁ בִּתְבַת "וַיְדַבֵּר אֱלֹקִים אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לֵאמֹר" – דְּלִכְאוּרָה מֵלֵת "לֵאמֹר" אֵין לָהּ הַבְּנָה, וְאֵינָה כְּמוֹ כָּל "לֵאמֹר" שֶׁבְּמִקְרָא, "שֶׁפְּרוּשׁוֹ" לֵאמֹר לְזוּלָתוֹ.
However, in the Ten Commandments, this explanation does not fit, since all of Israel heard Hashem speak "face to face," including "those who are here today and those who are not here today" (for at Mount Sinai were present the souls of all generations, including even the souls of future converts).	מֵה שֶׁאֵין כֵּן בַּעֲשֻׂרֵת הַדְּבָרוֹת, אִי־אֶפְשָׁר לְפָרֵשׁ כֵּה, שֶׁהָרִי כָּל יִשְׂרָאֵל שָׁמְעוּ – "פָּנִים בְּפָנִים דְּבַר ה'", "אֶת אֲשֶׁר יִשְׁנֹה פֶּה וְאֶת אֲשֶׁר אֵינֶנּוּ פֶּה" (בְּמַעֲמַד הַר סִינַי הָיוּ נְשָׁמוֹת כָּל הַדּוֹרוֹת, גַּם (נְשָׁמוֹת הַגֵּרִים שֶׁעֲתִידִים לְהִתְגַּיֵּר).
Rather, the meaning of "saying" here is that when "God spoke all these words, saying," He granted the power to the Jewish people in all generations that their study of all words of Torah (which are all included in "all these words") should be in a manner	אֵלָּא שֶׁהַפְּרוּשׁ ב' לֵאמֹר" כָּאן הוּא – שֶׁכֹּאֲשֶׁר "וַיְדַבֵּר אֱלֹקִים אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לֵאמֹר" – הוּא נָתַן אֶת הַכֹּחַ לְבִנְי־יִשְׂרָאֵל בְּכָל הַדּוֹרוֹת, שֶׁהַלְמוּד שֶׁלָּהֶם בְּכָל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה (שֶׁכֻּלָּם

The Rebbe

משיחות שבת-פרשת יתרו, כ"ף שבט ה'תשנ"ב

From the talks of Shabbat Parshas Yisro, 20th of Shevat, 5752/1992

of "saying"—meaning to say what has already been spoken.	נכללים ב"את כל הדברים האלה" (יהיה באופן של "לאמר" מה שקבר נאמר).
That is, a Jew does not say his own words, but rather, he speaks the actual word of Hashem that was spoken to Moshe at Sinai—"Let my tongue respond with Your word."	שהיהודי אומר (לא את המלים שלו, אלא) דבר ה' ממשי, שנאמר למשה מסיני – "תען לשוני אמרתך".
The "last commandments," which Moshe—who serves as the intermediary connecting between Hashem and the people ("I stood between Hashem and you"), being "the man of God" (like a soul in a body below)—repeated, provide the power for a Jew, as a soul in a body, to have the ability, especially through the aspect of Moshe within him, to study Torah with human intellect and understanding below.	והדברות האחרונות שמשם – הממצע המחובר בין ה' וביניכם" (בהיותו "איש האלקים", כנשמה בגוף למטה) – חזר ואמר, נותנים את הכח שליחודי, בהיותו נשמה בגוף, יהיה את הכח, ובפרט על-ידי בחינת משה שבקרבנו, שיוכל ללמד תורה בהבנה והשגה של שכל האדם למטה.
Similarly, from this comes the power to make a dwelling for Hashem, Blessed be He, in the lower realms, both regarding the Jew himself—since it is known that the main aspect of making a dwelling in the lower realms begins with the Jewish people themselves, for Hashem dwells within the souls of Israel.	ועל-דבר זה – מקבלים מכאן את הכח לעשות דירה לו יתברך בתחתונים, הן בנוגע ליהודי עצמו, כידוע שעיקר הענין דירה בתחתונים" הוא (ומתחיל) בנוגע לבני-ישראל, לדור ולשכון בנשמות-ישראל כו' שיהיו – "נקטת ישראל, "מכון לשבתו יתברך".
Since "Israel and the Holy One, Blessed be He, are entirely one," the Jewish people are, in essence, the true dwelling place for His essence. However, this is revealed through their service in the lower realms, until from this comes the power to make a dwelling for Him, Blessed be He, in the world.	שכן, מכיון ש"ישראל וקדשא-ברוך-הוא כלא חד", הרי בני-ישראל הם הדירה האמתית לעצמותו יתברך, בהיותם כביכול דבר אחד עם עצמות, אלא שזה מתגלה על-ידי עבודתם בתחתונים, עד שנמשך מזה גם הכח לעשות דירה בתחתונים בעולם.
(A) In the phrase "And God spoke all these words, saying" in the first commandments, the power was given to make a dwelling for Him, Blessed be He—meaning for His essence.	א) בנוסח "וידבר אלקים את כל הדברים האלה" לאמר" בדברות הראשונות, נתן הכח לעשות דירה לו יתברך, לו – לעצמותו.
(B) The recitation of the Ten Commandments by Moshe Rabbeinu grants the power to accomplish this within the lower realms, within their framework, since Moshe is present below—"You went to a city, follow its customs."	ב) ואמירת עשרת הדברות על-ידי משה רבינו) – נותנת את הכח לפעל זאת בתחתונים, בגדרם הם, כי משה נמצא למטה – "אזלת לקריתא, הלך בנימוסה".

The Rebbe

משיחות שבת-פרשת יתרו, כ"ף שבט ה'תשנ"ב

From the talks of Shabbat Parshas Yisro, 20th of Shevat, 5752/1992

(ז)	
The reason why both sets of commandments—the first and the last—are necessary is that each has its own advantage:	ז. הטעם לכה שיש צורך בב' הדברות – הראשונות והאחרונות – הוא, כי בכל אחד מהם יש מעלה.
The advantage of "And God spoke..." is the direct revelation and transmission of the commandments from His very essence, without any intermediaries at all—not even through Moshe Rabbeinu (the "man of God").	המעלה ד'וידבר אלקים גו'" היא – גלוי והמשכת הדברות מעצמותו ומהותו יתברך, בלי ממצעים כלל, אפילו לא על-ידי הממצע דמשה ("רבנו") ("איש האלקים").
Even though Moshe serves as the intermediary who transmits Hashem's word in such a way that "the Divine Presence speaks from his throat," without any personal sense of self—he is merely a conduit through which the word of Hashem is spoken, as an unfiltered transmission—nevertheless, the very act of transmission has an effect.	דהגם שמשה הוא הממצע המחבר שמעביר את דבר ה' באופן ד'שכינה מדברת מתוך גרונו', בלי שום הרגש כלל, כ"אם "דבר ה' היה מדבר" בדרך מעבר ולא בדרך התלבשות" – אף-על-פי-כן, המעבר פועל גם-כן.
Therefore, they still needed Moshe, because from the mouth of Hashem Himself, they would not have been able to receive it. However, through Moshe—even though he was merely a conduit—this allowed the words to be received within the souls of Israel.	והיו זקוקים למשה, כי מפי הקדוש-ברוך-הוא בעצמו לא היו יכולים לקבל כו', מה-שאין-כן על-ידי משה, עם היותו בדרך מעבר לבד, מכל-מקום הרי זה פועל שיוכל להתקבל בנשמות ישראל.
The uniqueness of "And God spoke all these words" is that all the Jewish people heard the commandments directly from the Almighty Himself, without any intermediary!	החדוש ד'וידבר אלקים את כל הדברים האלה" הוא, שכל בני-ישראל שמעו את הדברות מפי הגבורה עצמה בלי כל ממצע!
However, even so, the way in which the word of Hashem was received was through complete self-nullification—as it was then, when with each word spoken, their souls departed ("and He had to bring down the dew that in the future will resurrect the dead to revive them").	אבל אף-על-פי-כן, האפן שמקבלים את דבר ה' הוא על-ידי בטול המציאות – כפי שהיה אז, שעל כל דבור ודבור פרוחה נשמתם ("והיה צריך להוריד טל שעתיד להחיות בו מתים והחיה אותם").
Therefore, the Jewish people (regarding the rest of the commandments after "I am Hashem" and "You shall have no other gods") needed Moshe to speak and convey them to Israel.	ולכן נזקקו בני-ישראל (בנוגע לשאר הדברות לאחר "אנכי" ו"לא יהיה לך") לכה ש"משה מדבר ומשמיע לישראל".

The Rebbe

משיחות שבת-פרשת יתרו, כ"ף שבט ה'תשנ"ב

From the talks of Shabbat Parshas Yisro, 20th of Shevat, 5752/1992

The advantage of the last commandments that were spoken through Moshe is that the word of Hashem descends to a level appropriate for the Jewish people; their very existence is able to receive it internally (not through complete self-nullification).	המעלה בדברות האחרונות שנאמרו על-ידי משה היא, שדבר ה' יורד לדרגא שבערה לבני-ישראל; מציאותם גופא יכולה לקבלו (בפנימיות) (לא על-ידי בטול במציאות).
However, this is because the revelation through Moshe reached the Jewish people with even the slightest modification, unlike the revelation from "And God spoke" directly.	אבל זהו משום שהגלוי על-ידי משה בא לבני-ישראל על-ידי שנוי כלשהו כו', לא כבכול כפי שהגלוי הוא מצד "וידבר אלקים גו'" בעצמו.
In the mentioned system of making a dwelling for Hashem in the lower realms: in the first commandments, the emphasis was on revealing the dwelling for Hashem, but not so much on the lower realms themselves.	ובמגדרון האמור ד"לעשות לו יתברך דירה בתחתונים: "בדברות הראשונות נמצא בגלוי "הדירה לו יתברך", ולא כל-כך התחתונים.
In the last commandments, the emphasis was more on the lower realms, rather than an elevated dwelling for Hashem.	בדברות האחרונות נמצא יותר בהדגשה "התחתונים", ולא דרגא כל-כך גבוהה דלו יתברך.
More specifically, it can be said that within the very concept of making a dwelling for Hashem, there are two aspects and levels: one as achieved through Moshe (in the last commandments) and one as achieved through "And God spoke" (in the first commandments).	ובפרטיות יותר – יש לומר שב"דירה לו יתברך" עצמה יש ב' אפנים ודרגות, כפי שנופעל על-ידי משה (בדברות האחרונות) וכפי שנופעל על-ידי "וידבר אלקים גו'" (בדברות הראשונות).
(A) Even when making a dwelling for Him, Blessed be He (in the lower realms), it is only a dwelling <i>for</i> Him, Blessed be He, and not He Himself (the <i>dweller</i>). It is not "And God spoke..." in its essence, but rather as the word of Hashem is expressed through Moshe (in the last commandments).	(א) אפלו כשעושים "דירה לו יתברך" (בתחתונים), הרי-זה רק "דירה" לו יתברך, ולא הוא יתברך (הדיר) עצמו; לא "וידבר אלקים גו'" בעצמו, אלא כפי שדבר ה' יוצא על-ידי משה (בדברות האחרונות).
As can be seen in a dwelling in the simple sense: although the one who dwells in it is present in the house completely, the house itself is not part of the person who dwells there; they are two separate things.	וכפי שרואים זאת בדירה בפשטות: אף-על-פי שבדירה נמצא האדם הדר בה בגלוי בכל עצמותו, הרי הדירה עצמה אינה חלק מהאדם הדר בה, הם שני דברים נפרדים.

The Rebbe

משיחות שבת-פרשת יתרו, כ"ף שבט ה'תשנ"ב

From the talks of Shabbat Parshas Yisro, 20th of Shevat, 5752/1992

Similarly, in the analogy: since the intent is to make a dwelling in the lower realms as they exist in their reality and level (until the dwelling is created through the frameworks and customs of the lower realms—"You went to a city, follow its customs," as mentioned above),	ועל-דרך זה בנמשל: מכיון שהכונה היא לעשות "דירה בתחתונים" במציאותם ודרךגתם הם (עד שהדירה נעשית על-ידי הגדרים והנימוסים של התחתונים – "אזלת לקרנא, הלך בנימוסה", (כנזכר לעיל),
even when it becomes a dwelling <i>for</i> Him, Blessed be He, in the lower realms—even a dwelling for His very essence, where Hashem is revealed—it still remains a dwelling in the lower realms, in a state of concealment of His light.	הרי אפלו כשהיא נעשית "דירה לו יתברך" בתחתונים, אפלו "דירה לעצמותו יתברך", בה נמצא הקדוש-ברוך-הוא בגלוי, אבל "הדירה בתחתונים" נשארת במצב ד"תחתונים" בענין הסתר אורו יתברך (שאלקות מתכסה, מתעלמת ומתלבשת שם).
This is a dwelling <i>for</i> Him, Blessed be He, but still something separate, as it were, from the <i>dweller</i> Himself—His essence. Even though the novelty here is that even in the lower realms a dwelling is made for Him, Blessed be He, this is still not as His essence and being exist in their absolute essence.	זוהי "דירה לו יתברך", אבל "דבר נפרד" כביכול מהדיר עצמו, עצמותו יתברך – שהגם שהחדוש בזה הוא שאפלו בתחתונים נעשית "דירה לו יתברך", אבל אין-זה כפי ש"עצמות ומהות" נמצא בעצמותו ממש.
It can be said that this is the manner of making a dwelling in the lower realms as it was accomplished through Moshe (the intermediary connector) from above to below—similar to the last commandments, which are the word of Hashem, but as it is transmitted through Moshe Rabbeinu, making it more accessible to the lower realms, but not revealing the <i>dweller</i> Himself.	ויש לומר שזהו האפן ד"עשית דירה בתחתונים" כפי שנפעל על-ידי משה (ממצע המחבר) מלמעלה למטה – על דרך "הדברות האחרונות", שהם "דבר ה'", אבל כפי שהוא יוצא על-ידי משה רבנו, ובמילא זהו יותר בערך התחתונים, אבל לא גלוי הדיר עצמו.
(B) A further effect is achieved beyond merely making a dwelling <i>for</i> Him, Blessed be He: His very essence and being is revealed in its entirety—"And God spoke all these words, saying" in the first commandments.	(ב) נעשית פעלה נוספת על "דירה לו יתברך", "עצמות ומהות" יתברך עצמו נמצא בגלוי בכל עצמותו – "וידבר אלקים את כל הדברים האלה לאמר" בדברות
(n)	
The ultimate perfection of this greatness is the fusion of these two aspects: the revelation of the essence and being of the Infinite One, Blessed be He, in His absolute essence (not as He is found in Moshe as an intermediary connector) to the Jewish people as they	ח. תכלית שלמות המעלה היא החבור דב הענינים: הגלוי ד"עצמות ומהות אין-סוף ברוך-הוא" בעצמותו ומהותו (לא כפי שנמצא במשה בתור "ממצע המחבר") לבני-ישראל, כפי שנמצאים כנשמות בגופים בתחתונים, ומקבלים

The Rebbe

משיחות שבת-פרשת יתרו, כ"ף שבט ה'תשנ"ב

From the talks of Shabbat Parshas Yisro, 20th of Shevat, 5752/1992

exist as souls in bodies in the lower realms, receiving this revelation internally within their very being (not through nullification of their existence).	את הגלוי בפנימיות מציאותם (לא על-ידי בטול מציאותם).
That is, the dwelling (in the lower realms) itself becomes (not nullified in its existence, but rather) a conduit for the revelation of the actual word of Hashem from His essence and being (the <i>dweller</i> Himself in His essence and being).	הינו, שהדירה (בתחתונים) עצמה נעשית (לא בטלה במציאות, אלא) "צנור" לגלוי "דבר ה' מממש" מעצמותו ומהותו יתברך ("הדיר") בעצמותו ומהותו.
Through this, when a Jew studies Torah below in the manner of "Let my tongue respond with Your word," he becomes a conduit for the revelation of Hashem's essence.	על-ידי זה, שיהודי לומד תורה למטה באפן ד"תען לשוני אמרתך", הוא נעשה "צנור" לגלוי עצמותו יתברך.
In such a way that the dwelling itself (meaning the Jew as he exists in the lower realms) expresses and reveals the actual word of Hashem—"Let my tongue respond with Your word"—until the Jew, as it were, becomes one with the Holy One, Blessed be He: <i>the revelation below that "Israel and the Holy One, Blessed be He, are entirely one."</i>	באפן כזה, שהדירה עצמה (הינו, היהודי כפי שנמצא בתחתונים) מבטאת ומגלה את "דבר ה' מממש" – "תען לשוני אמרתך", עד כפי שהוא (היהודי) כביכול דבר אחד עם הקדוש-ברוך-הוא – הגלוי למטה, ד' ישראל "וקדש-אברהם-הוא כלא חד".
With this power, a Jew also influences the very existence of the world itself, so that the existence of the lower realms in the world (not just a dwelling as an independent entity separate from the <i>dweller</i> within it, but that their entire existence is that they) reveal the word of Hashem.	ובכח זה – פועל יהודי על-דרך-זה גם במציאות העולם, שמציאות התחתונים בעולם (לא "דירה" כמציאות בפני-עצמה מהדיר שבתוכה, אלא כל "מציאותם היא שהם) מגלים את "דבר ה'".
Until even the revelation of the essence of Hashem's power is revealed in the world—that He alone, with His power and ability, continuously brings existence into being from nothing.	עד לגלוי "כח העצמות" הנמצא בעולם, ש"הוא לבדו בכו ויכלתו לברא יש מאין".
The reason why both sets of commandments are necessary—even though the first commandments (spoken directly by Hashem Himself) are infinitely greater than the last commandments (which were spoken through Moshe)—	הטעם על כך שיש צורך בב' הדברות – אף-על-פי שהדברות הראשונות (שהקדוש-ברוך-הוא עצמו אומר) הם למעלה שלא בערך מהדברות האחרונות (שנאמרו על-ידי משה).

The Rebbe

משיחות שבת-פרשת יתרו, כ"ף שבט ה'תשנ"ב

From the talks of Shabbat Parshas Yisro, 20th of Shevat, 5752/1992

—is that through Moshe Rabbeinu repeating the commandments (the last ones) in a manner of "saying" (where he repeats the actual word of Hashem),	כי על-ידי אמירת הדברות (האחרונות) על-ידי – משה רבנו (באפן של "לאמר", שהוא חוזר על ""דבר ה' ממש").
it enables even as the Jewish people exist in the lower realms—"here as well"—they are able to receive within the framework of the lower realms,	נפעל שגם כפי שבני-ישראל נמצאים למטה בתחתונים – "אף כאן" – יכולים הם לקבל בגדר התחתונים.
and through their Torah study and service below, they bring about the revelation of "And God spoke..."—the actual word of Hashem that was revealed then (at the giving of the Torah).	ולפעל על-ידי למוד התורה שלהם ועבודתם למטה, את הגלוי ד"וידבר אלקים גו", "דבר ה' (ממש", שהיה להלן" (במתן-תורה).
In other words, through the last commandments (in Parshat Va'etchanan), the perfection of the greatness of the first commandments (in Parshat Yitro) is revealed—	כלומר, שעל-ידי הדברות האחרונות (בפרשת ואֶתְחַנֵּן), מתגלה שלמות המעלה דהדברות (הראשונות) (בפרשת יתרו).
the revelation of "And God spoke..." in the "saying" of every individual Jew (in the lower realms),	הגלוי ד"וידבר אלקים" ב"לאמר" של כל-אחד – (ואחד מישראל (בתחתונים).
that a Jew's Torah study in every time and place ("here") is the actual word of Hashem spoken to Moshe at Sinai.	שלמוד התורה של יהודי בכל זמן ובכל מקום ("כאן") הוא "דבר ה' ממש" שנאמר למשה "מסיני".
Through this, the idea is fulfilled that "Just as then [at the giving of the Torah] it was with awe, fear, trembling, and quaking, so too here," exactly as it was at the giving of the Torah itself.	ועל-ידי-זה נפעל הענין ד"מה להלן באימה וביראה וברתת ובזיע", כמו שהיה במתן תורה מממש.
(ט)	
Based on the above, we can also explain the connection to the time in which Parshat Yitro is read (this year)—on the 20th of the eleventh month (Shevat), which is also ten days after the 10th of Shevat, the <i>yahrtzeit</i> (anniversary of passing) of my father-in-law, the Rebbe, the leader of our generation.	ט. על-פי האמור לעיל, יש לבאר גם-כן הקשר עם הזמן בו קוראים את פרשת יתרו (בשנה זו) – בעשרים בחדש האחד עשר (עשתי עשר חדש הוא "חדש שבט"), שהוא גם-כן עשרה ימים לאחר יו"ד שבט, יום ההולא דקבוד-קדשת מורי ורחמי אדמו"ר נשיא דורנו.
And since "Shabbat blesses all the coming days," this includes the days of Shevat that follow, including the 22nd of Shevat, the <i>yahrtzeit</i> of his daughter.	ושבת "מנה מתברכין כלהו יומין" [=ממנו מתברכים כל הימים], הימים הבאים דשבט, כולל – כ"ב שבט, יום ההולא דבתו של קבוד-קדשת מורי ורחמי אדמו"ר.

The Rebbe

משיחות שבת-פרשת יתרו, כ"ף שבט ה'תשנ"ב

From the talks of Shabbat Parshas Yisro, 20th of Shevat, 5752/1992

The eleventh month (Shevat) is connected to the revelation of "eleven days from Chorev," which refers to the uniqueness of <i>ten plus one</i> —the One who is the source of all the commandments, "I am Hashem your G-d."	חדש האחד עשר (שבט) קשור עם הגלוי ד'אחד עשר יום מחרב", שקאי על המיוחד שב'עשרה" .. שהוא "אחד" שהוא ראש לכל הדברות, "אנכי ה' אלקיך".
Meaning that "eleven days from Chorev" refers to the level of "eleven," which is above the Ten Commandments given at Chorev, reaching the level of "You are One and not in a count," the level of <i>Keter</i> , which is above the ten <i>sefirot</i> , even to Hashem's very essence, beyond the entire order of spiritual descent (<i>sefer hishtalshelut</i>).	הינו, ש"אחד עשר יום מחרב" קאי על בחינת "אחד עשר" שלמעלה מ"עשרת הדברות" שנתנו בחרב, עד בחינת "אנת הוא חד ולא בחשבון", דרגת הכתר שלמעלה מעשר ספירות, עד לעצמותו ומהותו יתברך שלמעלה מכל סדר ההשתלשלות.
Within the eleventh month itself, the <i>yahrtzeit</i> of my father-in-law, the Rebbe, is on the tenth day—which means that the revelation of "eleven" (in the month) is connected and drawn into "ten," the order of spiritual descent.	בחדש האחד עשר עצמו, יום ההלולא דכבוד-קדשת מורי וחמי אדמו"ר הוא ביום "עשירי", שבו – הינו כפי שהגלוי ד'אחד עשר" (בחדש) קשור ונמשך בבחינת "עשר" – סדר ההשתלשלות.
(In addition to the simple meaning that "eleven" also includes the "ten" that precede it.)	נוסף על-זה ש"אחד עשר" מלמעלה – כלול [(כפשוטו הענין) גם את ה"עשר" שלפני זה].
And generally, this represents drawing down the transcendent <i>Keter</i> energies into the ten inner faculties—	ובכללות, המשכת "כחות המקיפים" ("כתר") גם ב"עשר" הכחות הפנימיים.
and even higher, drawing Hashem's very essence also below into the lower realms—similar to the fusion of the first and last commandments.	ולמעלה יותר – המשכת עצמותו יתברך גם למטה בתחתונים – על דרך החבור ד'דברות "הראשונות" ו"דברות האחרונות".
And this is revealed in an even higher manner on the eleventh day of the eleventh month, when the revelation of "eleven" is present both in terms of the months and in terms of the days of the month (as explained above).	וזה מתגלה באפן נעלה יותר ביום האחד עשר בחדש האחד עשר, שאז ישנו הגלוי ד'אחד עשר" הן מצד מספר החדשים והן מצד ימי (החדש) (כמבואר לעיל).
And it can be said that since this follows the revelation of the tenth day of the month, it also includes the advantage of an internalized drawing down (ten), and furthermore, in a manner of ascending in holiness, from which we reach the eleventh day of the eleventh month.	ויש לומר, שמכיון שזה בא לאחר הגלוי דיום "עשירי" בחדש, יש בזה גם המעלה ד'המשכה פנימית" ("עשר"), ועוד באפן ד'מעלין בקדש", שמזה באים ל"אחד עשר" יום בחדש האחד עשר.

The Rebbe

משיחות שבת-פרשת יתרו, כ"ף שבט ה'תשנ"ב

From the talks of Shabbat Parshas Yisro, 20th of Shevat, 5752/1992

And it can be said that this parallels the greatness and novelty of the first commandments being spoken by Hashem (the level of "eleven"), after the last commandments were spoken by Moshe (the level of "ten").	ויש לומר, שזהו על-דרך המעלה והחדוש ד'אמירת דברות הראשונות" על-ידי אלקים ("בחינת אחד עשר"), לאחר שנקאמו גם הדברות האחרונות" על-ידי משה ("בחינת עשר").
And especially when Parshat Yitro is read on Shabbat, when the entire portion is read, including the section of the Ten Commandments—"And God spoke all these words, saying"—with blessings before and after it (for then Hashem "reads and repeats opposite him" with greater strength and intensity, all the more so when learning this matter in Torah throughout the year).	ובפרט כאשר שבת "פרשת יתרו" – בה קוראים את כל הפרשה בתורה, כולל פרשת "עשרת הדברות" – "וידבר אלקים את כל הדברים האלה לאמר" – בברכה לפניך ולאחריה (שאז הקדוש-ברוך-הוא "קורא ושונה כנגדו" ב"יתר שאת וב"יתר עז, ובמפל-שכן מלמוד ענין זה (בתורה בכל ימי השנה).
This occurs on the 20th of the eleventh month, and "twenty" in gematria is "Keter" (crown), meaning the level of "eleven" (<i>Keter</i>) within the eleventh month.	חלה ביום "עשרים" בחדש האחד עשר, – "עשרים" בגימטריא "כתר", הינו "דרגת אחד עשר" ("כתר") שבאחד עשר.
And from this, we come afterward to the 21st of the month—"Only good for Israel"—eleven days from the tenth of the eleventh month,	ומזה באים לאחר מכן ליום "כ"א" בחדש – אה טוב לישראל", "אחד עשר יום מהעשירי" בחדש האחד עשר.
and this is the eve of the 22nd of the month (which is double eleven)—"Through you, Israel shall be blessed," corresponding to the 22 letters of the Torah, through which all matters and all blessings are drawn down internally ("through you").	וזוהו הערב ד"כ"ב בחדש" (כפלים של "אחד עשר") – "בה יברך ישראל", כנגד "כ"ב אותיות התורה" שעל-ידן נמשכים כל הענינים וכל ("הברכות בפנימיות" ("בה).
(י)	
Additionally, we can connect this to Parshat Mishpatim (which we begin reading at the Mincha prayer and is the Torah portion for the upcoming days, including the 22nd of Shevat).	י. ויש להוסיף הקשר גם לפרשת משפטים (שמתיחילין לקרא בתפלת המנחה, והפרשה של (הימים הבאים, כולל כ"ב שבט).
Regarding the verse "And these are the ordinances that you shall place before them," our sages say: "Just as the first [commandments] are from Sinai, so too are these from Sinai."	על "ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם", אומרים חכמינו-ז"ל, "מה הראשונים מסיני, אף אלו מסיני".

The Rebbe

משיחות שבת-פרשת יתרו, כ"ף שבט ה'תשנ"ב

From the talks of Shabbat Parshas Yisro, 20th of Shevat, 5752/1992

<p>This means that even the rational commandments (<i>mishpatim</i>), which relate to the structure of the lower realms, are also "from Sinai," from Hashem's very essence and being ("And God spoke..."), just like the first commandments from Sinai—similar to "Just as it was then in awe... so too here."</p>	<p>הינו, שגם המצוות השכליות (משפטים), הקשורות עם גדר התחתונים, הן "מסיני", מעצמות ומחיות יתברך ("וידבר אלקים גו"), בדיוק כמו "שהראשונים מסיני" – על-דרך "מה" – "להלן באימה כו', אף כאן כו'".</p>
<p>This is revealed in the phrase "And these" (as if pointing with a finger and saying "These"), up to the wording "that you shall place before them." Hashem told Moshe: "Do not think to merely teach them the chapter and the law two or three times and not exert yourself to make them understand the reasons and explanations."</p>	<p>וזו מתגלה באפן ד'ואלה" (מראה באצבעו ואומר "זה, אלה"), עד לאפן ד'תשים לפניהם". אמר לו הקדוש-ברוך-הוא למשה: "לא תעלה על דעתך לומר אשנה להם הפרק וההלכה ב' או ג' פעמים כו' ואני מטריח עצמי להבינם טעמי" – "הדבר ופרושו".</p>
<p>And especially since the Torah itself is inherently above understanding and comprehension, it says, "that you shall place before them," like a "set table, ready for eating before a person"—meaning that even the reasons and explanations must be given to the Jewish people internally, like food that becomes part of the person's flesh and blood.</p>	<p>ובפרט כיון שהתורה היא בעצם למעלה מהבנה והשגה – לכה נאמר "אשר תשים לפניהם", "כשלתן הערוך ומוכן לאכל לפני האדם", שגם "את טעמי הדבר" (ו"פרושו") עליו לתת לבני-ישראל בפנימיות ("כשלתן הערוך ומוכן (לאכל)", שנעשה דם ובשר כבשרו).</p>
<p>Additionally, based on the interpretation of the Jerusalem Talmud on "that you shall place" (<i>tasim</i>), which is related to the words for "treasure" and "storage," this refers to the hidden treasures of the Torah—</p>	<p>ולחוסף על-פי פרוש הירושלמי ב"תשים" – מלשון "סימה ואוצר", שגם האוצרות שבתורה –</p>
<p>the inner dimension of Torah, which is inherently concealed and tied to "the concealed aspect of the Holy One, Blessed be He." Even these must be placed "before them," revealing them internally.</p>	<p>פנימיות התורה, שמצד עצמה סתומה וגנוזה, וקשורה עם "סתים דקדשא בריך הוא", צריכים לבוא באפן ד'תשים לפניהם", לפנימיותם, בגלוי.</p>
<p>(יא)</p>	
<p>Based on the above, we now understand the lesson from this—especially in our times, as we stand immediately before the true and complete redemption, as has been stated many times:</p>	<p>יא. על-פי הנזכר-לעיל, יובן הלמוד מזה עתה, ובפרט – בזמננו זה, בעמדתנו סמוך מיד לפני הגאולה האמתית והשלמה, כמבואר כמה-פעמים.</p>

The Rebbe

משיחות שבת-פרשת יתרו, כ"ף שבט ה'תשנ"ב

From the talks of Shabbat Parshas Yisro, 20th of Shevat, 5752/1992

From "Just as it was then... so too here," we learn that in every generation and at all times and places, the Jewish people have the power to bring about the revelation of "And God spoke all these words, saying," exactly as it was at the first giving of the Torah.	ממה להלן כי אף כאן כו', למדים, שבכל דור ודור ובכל זמן ומקום יש בכלהם של בני ישראל לפעול את הענין ד'וידיבר אלקים את כל הדברים האלה לאמר', בדיוק כפי שהיה במתן תורה בפעם הראשונה.
And the power for this is received from the fusion of the first commandments (spoken by God) and the last commandments (spoken by Moshe), as explained at length above.	ואת הכח לכה מקבלים מהחבור ד'דברות הראשונות' (שהיו על-ידי אלקים) ו'דברות האחרונות' (שהיו על-ידי משה), כמבואר לעיל באריכות.
In this manner, the matter constantly repeats itself, as it is known that the event of the giving of the Torah is always present—	ועל-דרך-זה חוזר הענין על עצמו תמיד, כידיע, שהענין דמתן תורה ישנו תמיד.
as stated in the text of the blessing over the Torah: "Who gives the Torah"—in the present tense.	כהנסוח בברכת התורה – "נותן התורה", לשון הנה.
And in this way, in every generation, there is "the Moshe of the generation," who conveys the word of Hashem (the Torah).	ועל-דרך-זה ישנו בכל דור ודור – ה"משה" (שבדור, שמוסר את דבר ה' (תורה).
From this, it is understood that in every generation, once again—and in an even higher manner (following the principle of ascending in holiness)—the fusion of the first and last commandments occurs,	ומזה מובן, שבכל דור ודור חוזר שוב – ועוד ("באפן געלה יותר (לפי הכלל ד'מעלין בקדש
granting the power that "Just as it was then... so too here" will bring about the revelation of "And God spoke...."	החבור ד'דברות הראשונות' ו'דברות האחרונות', הנותן את הכח ש"מה להלן כי אף כאן כו', יהיה הגלוי ד'וידיבר אלקים גו'.
All the more so in our generation—where we openly see that the Moshe of our generation, our honored and holy teacher and father-in-law, the Rebbe, the leader of our generation, is connected to the revelation and fusion of "ten" and "eleven," up to "eleven within eleven" (as mentioned above)—this further emphasizes the connection of "so too here" to "just as it was then" in the generation of Moshe Rabbeinu.	על אחת כמה וכמה בדורנו – שרואים בגלוי שמשה שבדורנו, כבוד-קדשת מורי- וחמי אדמו"ר נשיא דורנו, קשור עם הגלוי והחבור ד'עשר' ו'אחד עשר', עד ל'אחד עשר שבאחד עשר' (כנזכר לעיל) – הרי-זה מורה עוד יותר, על הקשר ד'אף כאן' ל'מה להלן' בדורו של משה רבנו.

The Rebbe

משיחות שבת-פרשת יתרו, כ"ף שבט ה'תשנ"ב

From the talks of Shabbat Parshas Yisro, 20th of Shevat, 5752/1992

And with even greater emphasis—since our generation is the last generation of exile and the first generation of redemption, and especially in this final time, as has been stated many times that everything has already been completed and now only the actual redemption needs to take place—	ובהדגשה יתרה – מכיון שדורנו הוא הדור האחרון לגלות והדור הראשון לגאולה, ובפרט בזמן האחרון, כמבואר פעמים רבות שסימו כבר – הכל וקצת צריכה רק להיות הגאולה בפעל
this is the revelation of the level of "tenth" (the tenth song, etc.), together with the revelation of the level of "eleven," "You are One"—the revelation of Hashem's very essence below in the true and complete redemption through our righteous Moshiach, who is connected with Moshe Rabbeinu—"the first redeemer is the final redeemer."	הגלוי דבחינת "עשירי" ("שירה העשירית" וכו'), יחד עם הגלוי דבחינת "אחד עשר", "אנת הוא חד", גלוי עצמותו יתברך למטה, בגאולה האמתית והשלמה על-ידי משיח צדקנו, הקשור "עם משה רבנו – גואל ראשון הוא גואל אחרון".
And especially based on what has been stated many times regarding the acronym of "immediately"—Moshe, Yisrael (the Baal Shem Tov), David, King Moshiach—	ובפרט על-פי המבואר כמה-פעמים הראשי-תבות בדרך אפסר של "מיד" – משה, ישראל (הבעל-שם-טוב), דוד מלך משיחא
meaning that the first generation of the giving of the Torah (the generation of Moshe) connects with the final generation (of redemption through David, King Moshiach) through the revelation of Chassidus by the Baal Shem Tov and our Rebbe who are his successors,	הינו שהדור הראשון דמתן תורה (דור משה) מתקשר עם הדור האחרון (דהגאולה על-ידי דוד מלך משיחא),
and when "your wellsprings shall spread outward," then "the master, that is, the King Moshiach, will come."	על-ידי גלוי החסידות דהבעל-שם-טוב ורבותינו נשיאנו ממלאי מקומו, אשר "לקשיפוצו מעינתך חוצה אתי מר" דא מלך משיחא" [=מגיע האדון, הוא מלך המשיח].
And it can be said that, in accordance with the meaning of the word "MiYAD" (immediately), we must say that these three letters are not referring to three separate times (Moshe in his generation, Yisrael Baal Shem Tov in his generation, and David, King Moshiach, in his generation), but rather, they appear together in immediate proximity ("MiYAD") in every generation and at all times.	ויש לומר, שבהתאם לתוכן תבת "מיד", צריך לומר שג' האותיות אינן קשורות עם ג' זמנים שונים (משה בדורו, ישראל הבעל-שם-טוב בדורו, ודוד מלך משיחא בדורו), אלא באות כ'ן יחד בסמיכות ממש ("מיד") בכל דור ודור ובכל זמן וזמן.

The Rebbe

משיחות שבת-פרשת יתרו, כ"ף שבט ה'תשנ"ב

From the talks of Shabbat Parshas Yisro, 20th of Shevat, 5752/1992

This is also hinted at in the fact that "MiYAD" is also an acronym for Moshe, Yehoshua, and Doram, all of whom lived in the same generation.	כמרמז גם בזה ש"מיד" הוא גם ראשי-תבות משה, יהושע, דורם, ששלשתם היו בדור אחד.
And the same can be said regarding our generation—that in this very generation, there is the revelation of all three: "M" (an acronym for "Moshiach"), "Y" (an acronym for the two names of our honored and holy teacher and father-in-law, the Rebbe), and "D" (Doram);	וכן יש לומר בנוגע לדורנו זה – שבאותו הדור ישנו הגלוי דכל השלושה – "מ" (ראשי-תבות "משיח"), "י" (ראשי תבות דב' שמותיו (דכבוד-קדשת מורי וחמי אדמו"ר), ו"ד" (דורם);
together with the Moshe of our generation (our honored and holy teacher and father-in-law, the Rebbe, the leader of our generation), in the aspect of ten (the tenth of Shevat), including also the revelation of the teachings of Chassidus (the wellsprings of the Baal Shem Tov) through him,	יחד עם משה שבדורנו (כבוד-קדשת מורי וחמי אדמו"ר נשיא דורנו), בחינת עשר (עשירי בשבט), כולל גם גלוי תורת החסידות (מעיינות הבעל-שם-טוב) על ידו,
there is also the revelation of the level of eleven, "the first redeemer is the final redeemer," David, King Moshiach.	ישנו גם הגלוי דבחינת "אחד עשר", גואל ראשון הוא גואל אחרון, דוד מלכא משיחא.
And it can be said that these three correspond to and reflect the three aspects mentioned earlier:	ויש לומר ששלשת אלו הם על-דרך ובדגמת ג' הענינים הנזכרים לעיל:
The first commandments (spoken by Hashem, and similarly through the revelation of the hidden and inner dimensions of the Torah, beginning with Yisrael Baal Shem Tov),	דברות הראשונות (על-ידי הקדוש-ברוך-הוא, ודגמתו על-ידי גלוי סתים ופנימיות התורה, (מתחיל על-ידי ישראל הבעל-שם-טוב
the last commandments (spoken by Moshe),	(דברות האחרונות (על-ידי משה
and the fusion between them—the unity of "ten" and "eleven," which will be fully realized through the revelation of "A new Torah will come forth from Me" (corresponding to "eleven days from Horeb," above the Ten Commandments given at Horeb),	והחבור ביניהם ד"עשר" ו"אחד עשר", כפי שיהיה בשלמות על-ידי הגלוי ד"תורה חדשה מאתי תצא" (בחינת "אחד עשר יום מחרב", (למעלה מעשרת הדברות שנתנו בחרב
coming from the essence of Hashem (which is beyond Moshe as an intermediary), in the true and complete redemption through our righteous Moshiach.	מעצמות ומהות (שלמעלה ממשה ממצע המחבר), בגאולה האמתית והשלמה על-ידי משיח צדקנו.

The Rebbe

משיחות שבת-פרשת יתרו, כ"ף שבט ה'תשנ"ב

From the talks of Shabbat Parshas Yisro, 20th of Shevat, 5752/1992

The lesson from this regarding practical action for every Jew—men, women, and children—especially in our generation:	יב. הלמוד מזה בנוגע לפעל לכל אֶחָד ואחת מִיִּשְׂרָאֵל, אֲנָשִׁים וְנָשִׁים וְטָף וּבְפֶרֶט דְּדוֹרֵנוּ זֶה:
As we stand on Shabbat Parshat Yitro, when we read in the Torah the portion of the Giving of the Torah, and as we enter the tenth of Shevat (the eleventh month), and prepare for the twenty-second of Shevat (twice eleven), each and every Jew must take instruction from "And G-d spoke all these words, saying," which is written in direct address and in the singular form ("I am the Lord your G-d, who took you out..."), to teach that this is a command and lesson to each individual:	בְּעֵמִידֵנוּ בְּשַׁבַּת פְּרַשְׁת יִתְרוֹ, בְּהַ קוֹרְאִים בְּתוֹרָה אֶת פְּרַשְׁת מִתֵּן תּוֹרָה, וּבְבֹאֲנוּ מִהַעֲשִׂירִי בְּשַׁבַּת (חֲדָשׁ הָאֶחָד עָשָׂר), וּמִתְכַּוְּנִים לַכ"ב שַׁבַּת (כַּפְלִים שֶׁל אֶחָד עָשָׂר) – צָרִיךְ כָּל־אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל לִטֵּל הַהוֹרָאָה מִ"וַיְדַבֵּר אֱלֹקִים אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְאַמֵּר" שֶׁנֶּאֱמַר בְּלִשׁוֹן נֹכַח וּבְלִשׁוֹן יְחִיד ("אֲנֹכִי ה' אֱלֹקֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מִצִּיּוֹן"), בְּכַדִּי לְלַמֵּד שֶׁזֶּהוּ צוּי וְלִמּוּד אֱלֹוִי, לְכָל יְחִיד:
Just as at the Giving of the Torah, even though it was a one-time event, its influence and continuation exist in all times in a manner of "just as then, so too now"—so too now, when we read this portion in the Torah, we must take good resolutions regarding action in all the days, weeks, and months that follow, especially in connection with the concept of ten and eleven (as mentioned above).	כְּשֶׁמֶ שֶׁהָיָה בְּמִתֵּן תּוֹרָה, שֶׁיְחִיד עִם זֶה שֶׁהָיָה מֵאַרְעַ חֲדָפְעָמִי, יֵשׁ לָךְ הַשְׁפָּעָה וְהַמְשָׁךְ בְּכָל הַזְּמָנִים, בְּאֶפֶס ד' מָה לְהֵלֵן כִּי אִף כָּאֵן – כְּמוֹכֵן צָרִיךְ לִהְיוֹת עֵתָה, כְּשֶׁקוֹרְאִים פְּרַשָּׁה זוֹ בְּתוֹרָה, שֶׁיֵּשׁ לְלַמֵּד מִזֶּה הַחֲלֻטוֹת טוֹבוֹת בְּנוֹגֵעַ לְפַעֲל בְּכָל הַיָּמִים וְהַשְּׁבוּעוֹת וְהַחֲדָשִׁים שְׁלֹאחֲרֵי זֶה, וּבְמִיָּחָד – בְּקֶשֶׁר עִם הָעֵנִין ד' עֲשִׂירִי וְאֶחָד עָשָׂר ((כְּנֻזָּקֶר־לְעִיל
Just as at the Giving of the Torah, all of Israel gathered together in the manner of "And Israel encamped there as one man with one heart"—so too, a Jew's service must be such that he gathers together his ten soul powers and unifies them into a collective entity to serve G-d.	כְּשֶׁמֶ שֶׁבְּמִתֵּן תּוֹרָה הִתְכַּנְּסוּ כָּל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּאֶפֶס ד' וַיִּחַן שָׁם יִשְׂרָאֵל, "כְּאִישׁ אֶחָד בְּלֵב אֶחָד" – כְּמוֹכֵן צָרִיךְ לִהְיוֹת בְּעִבּוּדָתוֹ שֶׁל יְהוּדִי, כָּל־אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, שֶׁעָלָיו לְכַנֵּס אֶת עָשָׂר כּחוֹת נַפְשׁוֹ, וְלַעֲשׂוֹתָם מְצִיאוֹת אֶחָת שֶׁל "צְבוּר" לַעֲבֹד אֶת הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא
This includes both his ten inner soul powers (the three intellectual faculties and the seven emotional attributes) and his transcendent faculties (the level of eleven), will and pleasure—"with all your heart, with all your soul, and with all your might."	הֵן בְּעָשָׂר כּחוֹתָיו הַפְּנִימִיִּים (ג' הַמַּחֲוִין וְז' הַמְּדוּת), וְהֵן בְּכּחוֹתָיו הַמַּקִּיפִים (בְּחִינַת אֶחָד עָשָׂר), רָצוֹן וְתַעֲנוּג – "בְּכָל לִבְבְּךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ וּבְכָל מְאֹדְךָ".
And above all—to increase in Torah study with awe, reverence, trembling, and quaking, knowing that when one studies Torah, it corresponds to the ten powers of his soul, and also—that he is uttering the	וְלָקַל לְרֹאשׁ – לְהוֹסִיף בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה בְּאַיְמָה וּבִירְאָה וּבְרִתָּת וּבְזִיעַ, בִּידְעוֹ שֶׁבְּעֵת שְׁלֹוֹמִד תּוֹרָה הִרְיָזָה בְּהִתְאֵם לְעָשָׂר כּחוֹת נַפְשׁוֹ, וְגַם –

The Rebbe

משיחות שבת-פרשת יתרו, כ"ף שבט ה'תשנ"ב

From the talks of Shabbat Parshas Yisro, 20th of Shevat, 5752/1992

actual word of G-d that was spoken to Moshe at Sinai!	הוא אומר את דבר ה' ממִשׁ שֶׁנֶּאֱמַר לְמֹשֶׁה "מִסִּינִי!"
And most importantly: every individual should take upon himself to influence (in the coming days) at least ten other Jews in all matters of Torah and mitzvot, and to do so with all his abilities—both his inner and transcendent powers.	וְעוֹד וְעוֹד: שְׂכַל-אֶחָד יִקְבֹּל עַל עַצְמוֹ לְהַשְׁפִּיעַ (בַּיָּמִים הַקּוֹמִים הַבָּאִים) עַל-כָּל-פְּנִים עַל עוֹד עֲשֶׂרָה יְהוּדִים בְּכָל עֲנִי תוֹרָה וּמִצְוֹת, וְלַפְעֵל בְּזֶה גַם – בְּכָל הַכּוֹחוֹת, הַכּוֹחוֹת הַפְּנִימִיִּים וְהַכּוֹחוֹת הַמַּקִּיפִים שֶׁלוֹ.
And as mentioned, this is an instruction for every Jew in our generation—men, women, and children—including, and especially, beginning with those who are currently here in the synagogue, the study hall, and the house of good deeds of my revered father-in-law, the Rebbe, leader of our generation—"the miniature sanctuary... the House of our Teacher in Babylon," which is the "house of our life" for all Jews present in this place and for all Jews throughout the generation.	וְכֵאמֹר, שְׂזוּהִי הוֹרָאָה לְכָל אֶחָד וְאַחַת מִיִּשְׂרָאֵל בְּדוֹרֵנוּ, אֲנָשִׁים וְנָשִׁים וְטָף, כּוֹלֵל וּבְמִיחָד וּמִתְחִיל מֵאֵלּוּ הַנִּמְצָאִים כְּעַתָּה כָּאֵן בְּבֵית הַקְּנוֹסֶת וּבֵית הַמְּדֻרָשׁ וּבֵית מַעֲשִׂים טוֹבִים דְּכַבּוּד-קִדְשֵׁת מוֹרֵי וְחַמֵּי אֲדָמוֹ"ר נָשִׂיא דוֹרֵנוּ, הַמַּקְדֵּשׁ מַעֲטָה. בֵּית רַבֵּנוּ שֶׁבְּבָבֶל", שֶׁהוּא הַבֵּית חַיֵּינוּ" דְּכָל בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל הַנִּמְצָאִים בְּמָקוֹם זֶה וְכָל בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל בְּכָל הַדּוֹר כָּלוּ,
For the leader of the generation is everything—through him, the life-force flows to the entire generation in all corners of the world. It is therefore understood that his synagogue, study hall, and house of good deeds is the "house of our life," especially through his influence from the Torah of Life and mitzvot (about which it is said, "And you shall live by them"), for they are our life and the length of our days.	שֶׁכֵּן הַנָּשִׂיא הוּא הַכֹּל, מִמֶּנּוּ נִמְשָׁכֶת הַשְׁפָּעַת הַחַיּוּת לְכָל הַדּוֹר כָּלוּ בְּכָל קֶצְנִי תֵּבֵל, וּבְמִלָּא מוֹבֵן שֶׁבֵּית-הַקְּנוֹסֶת וּבֵית-הַמְּדֻרָשׁ וּבֵית מַעֲשִׂים טוֹבִים שֶׁלוֹ הוּא בֵּית חַיֵּינוּ, וּבִפְרָט עַל-יְדֵי הַשְׁפָּעַתוֹ מִתּוֹרַת חַיִּים וּמִצְוֹת (שֶׁעֲלֵיהֶן נֶאֱמַר "וְחִי בָהֶם"), שֶׁהֵם חַיֵּינוּ וְאֶרֶץ יְמִינוּ.
And through this, that the Jews who are present here demonstrate a living example of how to conduct themselves according to the instructions of the leader of our generation, the influence and vitality from this house is extended—especially now that improvements and renovations are being made to the house—as much as is possible in this lower physical world—to the Jewish people, reaching all corners of the earth, until it affects the entire world.	וְעַל-יְדֵי-זֶה שֶׁבְּנֵי-יִשְׂרָאֵל הַנִּמְצָאִים כָּאֵן מֵרָאִים דְּגָמָא חַיָּה כִּיצַד יֵשׁ לָנֶהֱג לְפִי הוֹרָאוֹת נָשִׂיא דוֹרֵנוּ -נִמְשָׁכֶת הַהֲשָׁפָעָה וְהַחַיּוּת מִבֵּית זֶה וּבִפְרָט שְׂמוֹסִיפִים כְּעַתָּה בְּשִׁפּוּרִים וְשִׁפּוּצִים בְּבֵית - עַד כְּמָה שֶׁשִּׁירָה בְּעוֹלָם-הַזֶּה הַתְּחִלָּה לְבְנֵי-יִשְׂרָאֵל עַד בְּכָל קֶצְנִי תֵּבֵל, עַד - לְכָל הָעוֹלָם כָּלוּ.

The Rebbe

משיחות שבת-פרשת יתרו, כ"ף שבט ה'תשנ"ב

From the talks of Shabbat Parshas Yisro, 20th of Shevat, 5752/1992

And furthermore, and most importantly—that immediately and at once, the true and complete redemption arrives in actuality, and this synagogue, study hall, and house of good deeds, along with all synagogues, study halls, and houses of good deeds, ascend, together with all Jews—"with our young and with our elderly, with our sons and with our daughters"—to the Holy Land, to Jerusalem, the Holy City, to the Holy Mountain, and to the Third and Triple Beis HaMikdash.	ועוד והוא העקר – שתתקף ומיד ממש, באה-הגאולה האמתית והשלמה בפעל ממש, ובית-הכנסת ובית-המדרש ובית מעשים טובים זה יחד עם כל הבתי כנסיות ובתי מדרשות ובתי מעשים טובים עולים, יחד עם כל בני-ישראל, בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו", לארץ הקדש, לירושלים עיר הקדש, להר הקדש, ולבית המקדש השלישי והמשלש.
And immediately and at once, with all its implications—beginning with the simplest meaning—literally right now, at this very moment.	ותקף ומיד ממש, עם כל הפרושים שבזה מתחיל מהפרוש הפשוט – מיד עתה ממש.